

STANOWISKO

KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

z dnia 20 października 2022 r.

**w przedmiocie doniesień medialnych o niewykonywaniu orzeczeń
przez Prezesów Sądu Okręgowego w Warszawie i Sądu Rejonowego w Olsztynie**

Krajowa Rada Sądownictwa, mając na uwadze doniesienia medialne dotyczące niewykonywania orzeczeń przez Prezesów Sądu Okręgowego w Warszawie i Sądu Rejonowego w Olsztynie, stwierdza, co następuje.

Rada postrzega te kwestię jako problem w kategoriach istnienia sprzecznych ze sobą orzeczeń organów o rozłącznych kompetencjach, a mianowicie z jednej strony uchwał Sądu Najwyższego zawieszających sędziów w czynnościach służbowych z jednoczesnym obniżeniem wynagrodzenia na czas zawieszenia, a z drugiej – orzeczeń sądów rejonowych nakazujących Sądowi Okręgowemu w Warszawie i Sądowi Rejonowemu w Olsztynie dopuszczenie do orzekania zawieszonych w czynnościach służbowych sędziów. W ocenie Rady oczywista sprzeczność opisanych judykatów rodzi w konsekwencji niemożność zastosowania się przez prezesów wymienionych sądów powszechnych do obojga wskazanych orzeczeń, jako że dopuszczenie do pełnienia obowiązków pracowniczych sędziów objętych zawieszeniem w czynnościach służbowych niweczyłoby skutki aktualnego nadal zawieszenia orzeczonego przez Sąd Najwyższy.

Tak przedstawiający się problem jurydyczny, w przekonaniu Rady, podlegać winien rozstrzygnięciu w oparciu o kryterium reguł kompetencyjnych, to jest w drodze oceny, które z konkurencyjnych orzeczeń wydane zostały w ramach właściwości organu konstruowanej istotą zagadnienia faktycznego i prawnego leżącego u podstaw odsunięcia sędziów od pełnienia obowiązków. Otóż już *prima facie* nie może budzić jakichkolwiek wątpliwości, że istotą sprawy jest w obydwu przypadkach problem odpowiedzialności dyscyplinarnej, a zawieszenie sędziów w czynnościach służbowych w żadnym swym aspekcie nie wykracza poza obszar postępowania dyscyplinarnego, czego proceduralno-kompetencyjną konsekwencją jest wyłączność organów tego postępowania do wdrażania, zmiany i znoszenia środków prawem przewidzianych na czas trwania tego postępowania, aż do jego prawomocnego zakończenia. Tak przedstawiająca się konkluzja wiedzie do jednoznacznego stwierdzenia, że związanie prezesów sądów, w których zatrudnieni są zawieszeni sędziowie, dotyczyć może tylko i wyłącznie orzeczeń Sądu Najwyższego, a konkurencyjne względem

nich postanowienia sądów powszechnych, nakazujących dopuszczenie sędziów do orzekania, jako wydane *ultra vires*, wykonaniu podlegać nie mogą.

Krajowa Rada Sądownictwa prezentuje stanowisko, że sprawa sędziów ma charakter dyscyplinarny, a wyłączną kompetencję do orzekania ma w niej Sąd Najwyższy – jako organ postępowania dyscyplinarnego. Sądy powszechne, nakazując dopuszczenie zawieszonych sędziów do pełnienia obowiązków, orzekły poza swą właściwością, uzurpując kompetencje i wdzierając się w uprawnienia i kognicję Sądu Najwyższego. Stanowi to naruszenie prawa, a tym samym ich orzeczenia pozbawione są wszelkiej mocy i nie wiążą prezesów sądów. Prezesi sądów obligowani są respektować orzeczenia Sądu Najwyższego w przedmiocie zawieszenia sędziego do czasu uchylenia tego środka przez Sąd Najwyższy. Wcześniejsze dopuszczenie sędziów do pracy na podstawie orzeczeń sądów powszechnych stanowiłoby zaś złamanie prawa i akt nieposłuszeństwa prawomocnym i wykonalnym orzeczeniom Sądu Najwyższego.